

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

VAN DE REDACTIE

WOELIGE TIJDEN

Het is april 2008 en de kopij voor de 57e Kroniek ligt inmiddels bij onze drukker. Dit jaar komt de Kroniek vroeg, dat wil zeggen ruim voor de 3e Grote Familiedag die op 25 mei a.s. plaatsvindt in Doesburg. U heeft daar inmiddels al separaat bericht over ontvangen.

Het zijn woelige tijden voor Nederland en de wereld daaromheen. De kredietcrisis die begon in Amerika laat inmiddels ook zijn sporen na in Europa. In Nederland is het consumentenvertrouwen sterk gedaald terwijl men aan het bekomen is van de film Fitna van het tweede kamerlid Geert Wilders die al angst zaaiend zonder enige schroom (en nuance) alle moslims over een kam scheert en en passant de premier voor leugenaar uitmaakt. Op deze wijze wordt het wel erg moeilijk om *trots op Nederland* te zijn zoals ex-VVD minister Rita Verdonk zo graag wil. Ook zij heeft haar zinnen gezet op het snel groeiende deel van het electoraat dat lijkt te vallen voor een (gevaarlijke) cocktail van retoriek en simplisme als oplossing voor alle problemen. Intussen bereiden we ons voor op de Olympische Spelen van Peking in augustus van dit jaar waarbij de kwestie Tibet reeds bij velen hoog op de agenda is gezet hetgeen nu al tot zichtbare irritatie van de Chinese autoriteiten leidt. Dit alles in het jaar van de rat!

Genoeg te beleven aldus. Zo ook in deze kroniek. Jaap Mees herinnert zich uitgebreid zijn vader (oud-bestuurslid) Peter Mees die ons vorig jaar is overleden en Huibert en Karen Mees nemen ons mee op hun tocht die leidde tot de adoptie van hun twee kinderen Linus en Milana uit Astrakhan (Russische republiek). Madeline bezocht samen met Michiel Mezen in Canada terwijl Allard Mees komt met meer nieuws over onze Japanse tak (waarover al eerder werd geschreven). De redactie sprak met Nathalie Mees die als sopraan aan de weg timmert om een plek binnen de operawereld te bemachtigen. Tenslotte ontsluit Hans Dorhout Mees hoe de naam *Dorhout Mees* eigenlijk is ontstaan en treft U een boeiend stuk over het Tuindorp Vreewijk in Rotterdam wiens bestaan wordt bedreigd door de drift der stadsvernieuwing. Ook de Oude Doos ontbreekt dit jaar niet evenals enkele heuse Thaise recepten uit het eethuis van Tonia Mees.

We hopen van harte dat U ook dit jaar weer met veel plezier zult lezen over Uw familieleden en hun belevenissen. We blijven als redactie zeer geïnteresseerd in Uw verhalen en avonturen. Hopelijk zien we elkaar op de Grote Familiedag.

Redactie Kroniek ■

foto voorzijde;
bezoekers worden geleid naar de biologische bakkerij van Marten Jan en Lynne Mees in Egmont, BC, ten noorden van Vancouver aan de Sunshine Coast.

colofon

nummer 57, april 2008

BESTUUR EN COMMISSIES

voorzitter:

Madeline ter Horst – Mees
Keizersgracht 68
1015 CS Amsterdam
tel. 020 6128126 mob. 06 51808268
madelineterhorst@hetnet.nl

afredend secretaris:

Heleen de Groot – Mees
heleen.mees@unilever.com

opvolgend secretaris:

Barbara Mees
Oud Over 124
3632 VG Loenen aan de Vecht
Tel 0294-230364
b.mees@kpnplanet.nl

afredend penningmeester:

Jeroen Dorhout Mees
Gemini 63 - 3769 KN Soesterberg
tel. 0346 350493
dorhout@xs4all.nl

lid:

Alexander Mees
Holy 16 - 1083 JK Amsterdam
Tel. 020-6610441
amees@xs4all.nl

lid schilderijen:

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

lid adressenbestand/genealogie:

Hans Mees
Westerlookade 8 - 2271GA Voorburg
tel. 070 3866304
jr.mees@hetnet.nl

Kroniek:

Ludo Mees
Jaap Mees
Valentijn Mees

redaktieadres Kroniek:

Ludo Mees
Generaal de la Reijlaan 21
1404 BN Bussum.
tel. 06 53 58 58 45
maulume@xs4all.nl

feestcommissie 2008:

Madeline, Barbara, Joost, Alexander

website:

Valentijn Mees
valentijn_mees@hotmail.com

www.familiemees.com

VAN HET BESTUUR

DE STICHTING IN 2007 EN 2008

Drie grote projecten zijn op dit moment in uitvoering:

Allereerst natuurlijk de ophanden zijnde **Grote Familiedag op 25 mei** in Doesburg. In onze geïndividualiseerde maatschappij is een familiedag een uitzondering geworden, een familiestichting al helemaal. Als de wortels van de familiebanden ook nog eens ruim 400 jaar terug liggen, is het niet verwonderlijk dat wij elkaar niet meer allemaal kennen. Wij hebben nu met elkaar te maken doordat onze voorvaders hun nageslacht zo netjes documenteerden.

De familiedag is juist bedoeld om het summiere contact dat nu bijna alleen schriftelijk bestaat, fysiek te maken. Wij gaan die dag o.a. het ‘grote Mezenspel’ spelen, een spel om elkaar spelenderwijs beter te leren kennen, om met heel diverse vaardigheden heel diverse opdrachten te volbrengen. Juist een veelzijdige inbreng van alle generaties is hiervoor nodig.

Het in een digitaal bestand brengen van onze **schilderijencollectie**, waarover Joost, onze schilderijenbeheerder, eerder berichtte, maakt nu mogelijk dat op die dag een overzicht komt van de collectie, waardoor u concreet kunt zien of er iets bij is dat u in bruikleen zou willen nemen voor eigen huis of werkplek.

Daarnaast willen wij ook iedereen aanmoedigen om **eigen werk** uit te stallen, in de vorm van creatieve uitingen, een websitevoorbeeld, een laptoppresentatie of nog andere zichtbaarheden. Kortom, zo’n dag is vooral leuk als er veel mensen komen en er van alle leeftijdsgroepen veel vertegenwoordigers zijn.

Het **Grote Genealogieproject** is ons tweede speerpunt. Al wandelend met neef Alexander in de prachtige Canadese Bergen, na het huwelijk van zijn broer Philip A.J. ontstond het idee hiervoor.

In oktober hebt u allen een dikke envelop ontvangen met de stamboom van de hele familie Mees vanaf ca 1585, een adreslijst van ons huidige bestand en een formulier om uw recente gezinsgegevens in te vullen. Op deze manier hebt u een mooie inhaalslag mogelijk gemaakt en heeft Hans alle nieuwe gegevens verwerkt in zijn bestand. Dat alleen al is meer werk geweest dan

het invulwerk van u allen bij elkaar! Hans werkt nu aan een systeem waarmee op onze site alle gegevens van onze voorouders eenvoudig toegankelijk worden gemaakt. Nog levende personen worden minder makkelijk te vinden, alleen met een password.

De volgende stap is om ook een fotootje te plaatsen bij de namen die je kunt aanklikken; waar hebben we anders ons 1000 foto’s tellende fotoarchief voor! Maar het is wel heel veel werk, dus niet op stel en sprong klaar.

Wie het formulier per ongeluk kwijt is geraakt kan het alsnog vinden op onze website, www.familiemees.com en het digitaal invullen en opsturen. Wij blijven hopen op 100% reactie! Contact met Hans via jr.mees@hetnet.nl.

Ons derde belangrijke project is nu in volle gang: **de nieuwe opzet van de website**, met meer mogelijkheden en een eenvoudiger systeem van verwijderen en toevoegen.

Valentijn heeft de eerste versie onder zijn hoede gehad en probeert nu met de hulp van Hans en Alexander alle ideeën om te zetten in een nieuwe vorm. Rond de Grote Familiedag op 25 mei is hier waarschijnlijk meer over bekend.

Tot slot een oproep: wij hebben dringend een **nieuwe penningmeester** nodig! Het is niet veel werk, maar wel belangrijk! We vergaderen twee keer per jaar, heel gezellig met een hapje en drankje erbij en nemen snelle beslissingen. Wie wil ons voor een paar jaar uit de brand helpen?? Info bij de aftredende penningmeester Jeroen Dorhout Mees of bij mij.

Namens het bestuur,
Madeline ter Horst - Mees ■

UIT DE OUDE DOOS

Vorig jaar startten we met de rubriek *Uit de Oude Doos*, waarbij we dankbaar gebruik maken van de complete serie Mezenkronieken die in het bezit is van Antoinette Goslings-Mees. Dit jaar ontvingen we van Antoinette een stukje uit de Kroniek uit 1939 "over een ongeluk dat goed afliep".

Jan Rudolf Mees

EEN ONGELUK, DAT GOED AFLIEP.

Aanteekening van een uitredding uit levensgevaar van mijnen mijnen Vader (J. R. Mees) 17 Januari 1834, dus toen 78 jaar zijnde.

Zijn Edl. had 's middags geëeten bij mijn broeder Jacob Mees in de Boompjes, en wilde na het middagmaal omstreeks te 6 uure 's avonds van dat huis te voet en alleen gaan naar het huis van domine de Jong in den Oppert doch komende uit de Boompjes vergiste zijn Edl. zich in de lantaarn die voorwaarts zichtbaar was, en dus, meenende reeds vergenoeg gegaan te hebben om de ophaalbrug over te kunnen gaan, stapte naar de waterkant juist naast een uitstekende planken hoofd, en valf van de kaaymuur door het ys in het water -- nu was het gelukkig laag water en het ys door de dooy zagt geworden -- aldus op den natten en kouden watergrond liggende moet de goede oude man een steunend of klagend geluid gemaakt hebben, 't geen gelukkig gehoord wierd door den jongen Heer Jan Havelaar (zoon van J. J. Havelaar (de Wit) die in het kantoor van de Heeren Hudig en Blokhuyzen ingelooopen en zijn bevinding zeggende, gingen de Heeren Jan Hudig en Cornelis Cerbrand Blokhuyzen met hunne kantoorlanip met de jonge Heer Havelaar, aanstonds naar de aangewezen plaats en hulp van nabyzynde of wonende personen gekregen hebbende, wierd de waarde man, door middel van een touw voorzigtig naar boven getrokken byna onkenbaar door het kale hoofd (zynde hoed en pruik in 't water verloren), echter wierd de Heer Blokhuyzen al spoedig gewaar dat het zynen zwager Mees was, die hem met de meeste hartelykheid geleidde met de Heer Hudig naar 't huis van den eerstgenoemde (Blokhuyzen) aan de Gelderschekade, alle geneeskundige hulp en dadelijk verwarmende kleederen toediende, tien dagen verzorgde en toen in een draagstoel naar zyn eigen huis deed brengen.

GROTE FAMILIE-MEES-DAG 25 MEI 2008 IN DE IJSSELHOEVE TE DOESBURG

VAN 11.00 – 18.00 UUR

Een feestelijke, vrolijke en actieve dag voor ALLE leeftijden.

Sport en spel in heel veel verschillende vormen, wedstrijden voor jong en oud, 'het grote Mezenspel', kanovaren, speelparadijs voor de jongsten, kennismaking met de schilderijencollectie van de stichting, ruime gelegenheid voor nieuwe ontmoetingen en voor ontspannen bijpraten met familieleden, alles onder het genot van heerlijke hapjes en drankjes.

Opgave bij Barbara: b.mees @kpnplanet.nl, tel 0294-230364

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN:

's Gravenhage, 8 november 2007: Maud de Boer, dochter van Hendrik Frans de Boer (R 11-17, NP354) en Susan van der Horst.

GEHUWD:

Haarlem, 8 augustus 2007: Hendrik Frans de Boer, zoon van Hendrik Frans en Philippa Bdr de Boer-Mees (R 11-17, NP354) en Susan van der Horst, dochter van Nico en Yolande van der Horst-Albert.

Nordegg, Alberta, Canada, 11 augustus 2007: Philip Adriaan Jacob Gzn Mees (R 13-14-2, NP356) en Kyla Lorraine Fischer, dochter van Donald George

Fischer en Dixie Lee Schreyer, geboren Saskatoon, Canada 26 maart 1971.

OVERLEDEN:

Doorn, 16 augustus 2007, Pieter Rudolf Jzn Mees (R12-3, NP311), geboren Rotterdam, 20 april 1927, echtgenoot van Emma Constance Kortenbout van der Sluijs.

Gouda, 29 februari 2008, Willem Cornelis RAzn Mees (R13-12-1, NP344), geboren Delft, 19 november 1947, echtgenoot van Jacqueline Eleonore Rosbergen.

's Gravenhage, 30 maart 2008: Charlotte Talitha WCdr Mees (R11-15, NP347), geboren 1 januari 1913, weduwe van Hendrik Nicolaas Boon (1911-1991) ■

IN MEMORIAM MIJN VADER PIETER RUDOLF MEES

ROTTERDAM 1927-DOORN 2007

Bij het doorlezen van de brieven die familie en vrienden over mijn vader schreven komen een aantal eigenschappen van hem steeds weer terug. Zijn hartelijkheid, trouw, en grote liefde voor de natuur. Mijn vader werd in 1927 in Rotterdam geboren in een gezin met vier kinderen. In die tijd was de afstand tussen ouders en kinderen veel groter dan nu. Mijn vader werd meer door het uitgebreide personeel opgevoed, dan door zijn eigen ouders. Zijn vader Jacob Mees (zie Mezenkroniek 2006) was een bekende Rotterdammer, firmant bij familiebedrijf R.Mees en Zoonen. Een charismatisch en veelzijdig man, die in vele besturen zat. Het moet zeker niet gemakkelijk geweest zijn voor mijn vader, om zo'n kleurrijke en veeleisende man als mijn grootvader te hebben moeten opvolgen.

Mijn vader ging in 1953 op 26 jarige leeftijd, onmiddellijk na zijn rechten studie in Amsterdam, werken bij Mees & Zoonen in Den Haag. In 1955 ging hij een jaar lang in Londen stage lopen bij onder andere Willis Faber & Dumas en Lloyd's Bank. In Londen leerde hij ook mijn moeder Emma Kortenbout van der Sluijs kennen. Na een korte stage bij Griffith Tate in Chicago werd hij te werk gesteld bij Mees & Zoonen in Rotterdam. In 1960 werd mijn vader daar benoemd tot firmant. Zijn belangrijkste taak was het acquireren van nieuwe relaties, zijn vader en neef Mr. Philip Mees waren hierbij zijn voorbeeld. Bij zijn vervroegde pensioen na 34 jaar gewerkt te hebben, werd hij geïnterviewd in het ABN blad VANDAAG. Bij de overname van het bedrijf door Marsh en de overgang naar de Marten Mees weg, hoopte hij 'dat in het toekomstige samenwerkingsklimaat het 'ik' in toenemende mate zal plaatsmaken voor het 'wij'.'

REGELNEEF

Mijn vader was een man van contrasten. Hij kon heel hartelijk en warm zijn als hij je mocht, maar kon zich ook formeel en afstandelijk opstellen. Zijn trouwe secretaresse Corrie Bossinga, die hij Cors noemde en waar hij dol op was, vertelde me dat hij op kantoor altijd opgewekt was en nooit chagerijnig, ook had hij een goed gevoel voor humor. Thuis noemde we hem wel eens spottend 'de regelneef' of 'positivo' (naar Kees van Kooten). Hij vond dat als je wilt groeien in het leven, je de positieve kanten er uit moest halen en het geen zin had te lang bij het negatieve te blijven hangen. Zijn organisatie talent leefde hij samen met Corrie Bossinga uit op de jaarlijkse Cliëntendag in Slot Zeist, die dan ook tot in de puntjes geregeld werd. Zelfs het diner werd door mijn vader en mevrouw

Peter en Emma Mees in 1990

Bossinga van te voren uitgetest. Als je het doet dan doe je het goed was zijn motto. Geduld was niet zijn sterkste kant en ook aan kritiek had hij een broertje dood. Hij was meer een doener dan een prater.

Maar boven alles was mijn vader de man van het grote gebaar, royaal en niet alleen in geldelijke zaken, maar iemand die het maximum uit situaties en mensen wilde halen.

Een andere sterke eigenschap was zijn oprechte interesse. Of je nu met een voetbalblad of een film synopsis aankwam, hij nam altijd de tijd en stelde veel vragen. Ook stuurde hij bloemen aan medewerkers op kantoor, die ziek waren en dat werd erg gewaardeerd. In wezen was mijn vader een goed mens met een sociaal hart, maar door een zekere verlegenheid en vormelijkheid kwam dit niet altijd over.

Hij vond het heerlijk om je in zijn tuin in Doorn rond te leiden, waar hij met grote toewijding vele uren in heeft doorgebracht. Hij wist alles van bloemen, planten en vogels.

Hij ging ook graag naar Schoonoord, de idyllische tuin in Rotterdam van zijn ouders, die nu een stichting is geworden.

Naast zijn liefde voor de natuur, hield hij ook van muziek, om de twee jaar was de ultieme Mattheus Passion van J.S.Bach in de Pieterskerk in Leiden een familietraditie geworden. Hij speelde dwarsfluit en was ook vriend van de Bachvereniging en het muziekensemble Combattimento.

Net als mijn grootvader, leidde mijn vader een zeer actief leven. Hij zat in talloze commissies en besturen. Het Nut van het Algemeen, de Bond voor Lichamelijke Opvoeding, Vereniging Leefbaar Doorn, de Bomenstichting, de Nederlandse Protestanten Bond, de Stichting IJskelder in Doorn zijn slechts enkele hiervan. Hij was mede-oprichter van het nieuwe in

2006 opgerichte verzekerings bedrijf P.R.Mees & Associates in Capelle aan de IJssel (genoemd naar mijn vader). Samen met directeur Jan Wolda, oud-medewerker van Mees & Zoonen. Hier was mijn vader erg blij mee en hij had een groot vertrouwen in en waardering voor Jan Wolda.

WONDERBAARLIJK

De laatste week van zijn leven was erg aangrijpend en had ook een bepaalde magnitude, omdat hij zijn onafwendbare lot, ver uitgezaaide melanomen in de buikstreek, met een grote moed, waardigheid en een ontroerende sereniteit onderging. Hij had vertrouwen in ons voor de toekomst en vond dat hij 'een heerlijk leven' had gekregen. Toen ik hem vroeg of hij in deze zware omstandigheden steun had aan zijn geloof antwoordde hij: "je moet het wel geloven, het leven is wonderbaarlijk."

In onze afscheids toespraken bij zijn begrafenis op 21 Augustus 2007 in de Maartenskerk in Doorn, haalden mijn zusjes Hermance en Lieske en ik wat dierbare herinneringen aan hem op. Mijn moeder en ik zijn bezig deze teksten en die van andere van zijn

vrienden te bundelen in een boek. Nog twee bijzonder waardevolle herinneringen wilde ik daar bijvoegen. Enkele weken voordat mijn vader naar het ziekenhuis ging, zaten mijn zusje Lieske en ik in de zitkamer in Doorn bij mijn vader. Hij begon plotseling te vertellen over zijn oudere broer David, die in 1945 op bevrijdingsdag werd doodgeschoten door de nazi's in zijn eigen tuin bij het opruimen van het prikkeldraad. David was actief in het verzet. Hij zat stil in zijn stoel, met zijn hoofd wat voorover gebogen, die nacht had hij gedroomd dat David hem met een brede lach op zijn gezicht in de lucht had gegooid en met zijn sterke armen weer opgevangen had, plotseling biggelden de tranen over zijn gezicht. Alle drie waren we diep ontroerd.

Ongeveer een jaar geleden liet mijn vader ons een Super 8mm filmpje bekijken van zijn trouwdag, die ik nooit eerder had gezien. Het was erg mooi om te zien hoe hij trots als een pauw met mijn lieve moeder aan de arm rond paradeerde. Hij straalde helemaal van geluk. Die liefde is altijd gebleven.

Jaap Mees ■

WIJ KUNNEN NIETS MEER VOOR U DOEN...

Op 16 Augustus 2007 overleed mijn vader aan ver uitgezaaide melanomen. De chirurg en een oncoloog in het Utrechtse Medisch Centrum kwamen hem zeggen dat 'ze niets meer voor hem doen konden.' Medisch gezien is dat juist, dokters moeten het leven behouden, maar in menselijk opzicht begint het dan pas. Frappant is dat de medici dan spreken over een patiënt in een lager bewustzijn, beneveld door morfine. Spiritueel gezien was mijn vader juist in een hoger bewustzijn. Hij en wij wisten dat zijn tijd plotseling heel kostbaar geworden was en daardoor kreeg elk gebaar, elk woord wat hij sprak een grotere betekenis.

Het leek of zijn onafwendbare lot het beste uit hem naar boven haalde. In de laatste week en een halve dag, leefde mijn vader in de waarheid. Dat was aangrijpend om te zien en ook heel waardevol. De uitdrukking we kunnen niets meer voor U doen is totaal verkeerd. Je kunt juist heel veel voor iemand doen! Er gewoon zijn in de eerste plaats,

luisteren, zijn hand vasthouden, hem verkoeling geven of kruidenzakjes met lavendel. En wat mijn moeder en zusjes goed deden, een eigen, persoonlijk hoekje scheppen, met bloemen, kaarten en persoonlijke voorwerpen in een nogal steriele omgeving, die een ziekenhuis meestal is. Het viel me ook op dat medische specialisten en chirurgen vaak mannen zijn en het verplegend personeel meestal vrouwen. Vrouwen zijn over het algemeen toch beter in verzorging en kunnen zich vaak wat beter inleven.

In de laatste week van mijn vader's leven waren drie dingen erg belangrijk: pijn, geloof en dood. De pijn werd Goddank voornamelijk bestreden door de morfine. Zijn geloof gaf mijn vader steun en houvast, 'het leven is wonderbaarlijk' vond hij en toen ik hem vroeg of hij bang was voor de dood, antwoordde hij: 'nee, alleen voor het laatste stukje.'

Het overlijden van mijn vader, letterlijk over het lijden heen worden getild, leerde mij dat je niet bang hoeft te zijn voor de dood, omdat het meer een overgang is dan een eindstation. De brug tussen leven en dood is liefde.

Jaap Mees ■

FROM ASTRAKHAN, WITH LOVE

Huibert and Karen Mees, currently living in Köln, Germany have recently adopted a boy and a girl from Astrakhan (part of the Russian republic). This is their story, of their journey together towards adoption and the difficulties one is encountering in getting there and of them becoming a family with their children Linus and Milana.

Köln, Germany May 22nd 2007.

Linus Philip Mees, nearly 4 year old, plays happily at a waterfront cafe in Cologne, Germany while I, Karen Mees, sit enjoying the lovely sunshine drinking coffee with our old faithful dog Bonnie, a shepherd mix, at my feet. The relaxation is a welcome relief from the hectic pace of the past few months. It has been very busy with Huibert's move here in March, the house to pack up and trips to Astrakhan, Russia.

I WILL NOW EXPLAIN WHY WE ARE HERE

Huibert Mees, Son of Philip, living in Glendale, California and Helen Mees, residing in Den Haag, has been sent on assignment to Ford of Europe based here in Cologne. Our previous home was in Plymouth, Michigan 15 miles west of Detroit. We are a family of 3 soon to be expanded to 4.

The beginning of this story is in 1997 when Huibert was sent to work at Jaguar cars in England to design the chassis for the new S-Type Jaguar. The small company that I owned at the time, CMR Limited, had been contracted by Jaguar cars to assist people moving from other countries with their cross cultural, legal, and relocation needs. Huibert was sent on a pre-assignment trip in May 1997. After a week of working and finalizing the legalities of his move we had a little time to relax and sight-see.

On July 4th 1997, I collected Huibert from Stanstead Airport after his arrival on the Ford flight from Detroit Michigan to take up his new position at Jaguar Cars. The home that Huibert had chosen to live in was a lovely Victorian Cottage 3 minutes from the Shakespeare Theatre in Old Town, Stratford Upon Avon, coincidentally one street over from where I had lived for the past 17 years. Over the next two years we spent a lot of time together. Huibert becoming part of an extremely busy social life in the area that new so well and loved. We were both very busy independent people. We worked hard, had a hectic social life and traveled to wonderful destinations and shared many interest. We were both aware though that his assignment was drawing to an end and we were faced with some difficult decisions.

WHAT WILL WE DO?

For me the thought of moving to the United States was daunting, even though I had traveled there on numerous occasions and had lived in New York City for a short while in 1982.

If I chose to follow Huibert to Detroit there were many factors to consider. When we first met in 1997 we were both fairly recently divorced and we had now become used to our own space and homes over the past few years. We had to consider how we would get on living in the same house? Huibert moved back to the USA in May 1999 and I followed the day of the solar eclipse on August 11th 1999, with 3 cats and 5 suit cases! It was a really emotional day leaving my family, friends and lifestyle behind. For the next 5 years we made many wonderful friends and continued our passion for travel. We had a steady succession of friends and family visit us which we enjoyed tremendously and I continued running my business in the UK, traveling back to England often. I will mention too, that we finally did get married in March 2001.

Both of us wanted children, but for reasons which doctors have still not been able to explain, it never happened. After a couple of failed infertility treatments we decided that adoption was the path that we would like to follow.

Adopting a child from the USA is a lengthy and difficult process so we decided to try an international adoption. We first opted for Cambodia but then the country closed down all adoptions to US residents. After a lot more research and attending several seminars we decided on Russia.

The paperwork was daunting but we worked through it over the next few months. We completed it and turned it in to our agency on April 24, 2004. Now we just had to wait. Statistically the waiting time was approximately 7 months for a referral.

2 months later, on one very hot day in mid June, we received a telephone call to say that a little boy had been allocated to us. We were absolutely overjoyed and the agency sent us a packet with his details the next day. On receiving the envelope we were terrified to open it. Both of us were in shock. In it were the details of our future son. He was from Kazakhstan and resided in a baby home in Astrakhan, abandoned at birth by his mother. He was extremely small and thin and was not thriving, the doctor at the orphanage felt that his only hope of survival was to be placed as soon as possible. He had already been turned down by many other Russian, European and American potential adoptive parents due to his condition but

we felt that we wanted to accept the referral and traveled there to meet him. On July 2nd, 2004 we started on our journey to Astrakhan armed with reams of paperwork, gifts etc. I could write a complete book on the complicated yet fascinating process.

We met our son on July 5th at baby house number 2, one of 4 orphanages in Astrakhan which each house almost 400 children less than 4 years of age. Instantly we knew he would become our son. On July 12th after making a number visits to the orphanage, we returned to the US, completed some additional paperwork and waited for our invitation from the Russian courts in Astrakhan to complete the adoption. On August 28th we returned to Astrakhan via Moscow to attend our court hearing. We were extremely nervous and were interviewed separately. Finally on September 7th we are done. The court ruled in our favour and gave us the permission to adopt Linus Philip Mees.

WE WERE NOW PARENTS!

Linus was 15 months old but only weighed 6.Kg. But he had so much life in his huge dark brown eyes. On our return to the hotel in Moscow at midnight after a long arduous flight he really started to come alive. We can't explain what happened to him at that moment but Linus started to laugh and this continued for the next hour as he lay in his crib and passed a little cushion between his hands and feet. Huibert and I were exhausted but did not want to miss anything so we just watched our new son and laughed with joy and relief at this little boy. We love having him in our lives and he is just a delight. Over the next few months he just continued to thrive. His scabies, rickets and other ailments cleared up completely and he quickly gained weight. Within 2 months his weight was up to that of a normal boy of his age. We could now stop worrying so much about his health or development. The doctors were also amazed by his progress. Today he is a normal, tall, healthy and exuberant 4 year old.

After being a 1 child family for over 2 years, we decided last year that we would like to extend our family once again. So, on July 13th, 2007 we returned home with a 3 year old girl, Milana Elaine Mees, also from a Kazak mother and from the same baby home as Linus.

The adoption process for Milana was very different and much more exhausting than before. Like many other countries that allow international adoption, the legalities in Russia have become much more difficult. The process took a lot more stamina, with us having to spend over 6 weeks in Moscow and Astrakhan split between two trips.

Milana also came with her own unique challenges. Three years of institutionalized living certainly created some problems for our daughter which we were not prepared for. She was known in the orphanage as "the little helper" and insists on doing everything herself. On the other hand, since the children do not own anything in the orphanage, the whole concept of "ownership" and possessions was unknown to her. If she wanted something then she simply took it, whether it belonged to someone else or not. The idea that it might belong to someone else was completely foreign to her. Today however, after only 8 months she has adjusted remarkably well to her new life, speaks fluent English and is a happy, bright and cheerful little girl. She and Linus adore each other and do everything together. With only 10 months difference in their ages we are of course subjected to much sibling rivalry but the pleasure they get out of each others company is obvious and a joy to see.

So now we are the proud, lucky parents of two beautiful children enjoying our life in Köln for the next two years. We are certain the future will hold many challenges for the four of us, but we wouldn't have it any other way and we feel blessed to have been allowed to take these children into our home.

Huibert, Karen, Linus and Milana Mees ■

Milana in orphanage

Linus and Milana - Christmas 2007

DROMEN OVER CALLAS

In haar zoektocht naar jong en lezenswaardig mezentalent van eigen bodem kruiste de redactie het pad van Nathalie Mees, sopraan en woonachtig in Den Haag.

Dat de mezen iets hebben met klassieke muziek is reeds lang bekend, echter dat zich nu ook een heuse sopraan in ons midden bevindt is nieuw. Alle reden om daar meer over te weten te komen.

Nathalie Mees (1975) werd geboren in Den Haag als enig kind van August en Netty Mees. Haar vader overleed toen ze nog klein was. Zingen was eigenlijk iets dat pas op latere leeftijd belangrijk voor haar werd. Na haar middelbare school -met een kort uitstapje om het vak van hostess/stewardess te onderzoeken- besloot ze muziekwetenschappen te gaan studeren aan de Universiteit van Amsterdam. Op haar 18e begon ze met zangles. Na een jaar aan de UvA trok het conservatorium in Den Haag waar ze werd toegelaten om vervolgens de studie muziekregistratie in vier jaar af te ronden. Pas toen (we schrijven het jaar 2000) nam ze het besluit om serieus werk te gaan maken van haar zangtalent. Geïnspireerd door haar heldin Maria Callas (niemand kan zo zingen als zij, vertelt ze zonder een seconde na te denken wanneer ik haar vraag wie haar grote voorbeeld is) vervolgde ze haar studie aan het conservatorium te Den Haag, nu om klassiek zang te gaan studeren. Ze wist toen al dat haar stem een sopraan was geschikt voor opera (mezzo sopraan lag ook binnen het bereik dacht men lange tijd op het conservatorium, maar het werd toch sopraan). Binnen de zangopleiding aan het conservatorium bestaan in wezen vier aandachtsgebieden te weten lied, opera, oratorium en modern.

Nathalie besloot zich te concentreren op opera. Studeren aan het conservatorium is zwaar, met name vanwege de mogelijkheid dat je alsnog te horen kan krijgen na jaar 1 of jaar 2 van de studie, dat je niet verder mag. Gelukkig klikte het met haar docent (ook dat weet je niet van te voren) en na vijf jaar rondde ze met succes haar zangopleiding af.

Sindsdien is het echte werk begonnen voor Nathalie. Het is niet zo dat de aanbiedingen voor operazangers op straat liggen voor net afgestudeerden. Het wereldje is klein. Hoewel ons land veel kleinere operagezelschappen kent staat de bezetting daarvan grotendeels vast en is het moeilijk om een plaats als soliste te bemachtigen. De competitie is van goede kwaliteit en het aanbod is hoog en jaarlijks studeren er meer solisten af dan er plaatsen vrijkomen. Intussen zit ze natuurlijk niet stil. Ze heeft om de

week zangles en besteedt veel tijd aan het bestuderen en leren van teksten. Voorlopig wil ze zich concentreren op Nederland om daar voet aan de grond te krijgen. Plannen om naar het buitenland te gaan heeft ze dan ook niet.

Daarnaast heeft ze plannen om deze zomer op te

treten met het Leiderdorpskamerorkest waarmee ze twee concertaria's (Ah! Perfido! van Beethoven en Bella mia Fiamma van Mozart) zal vertolken. Met dit orkest trad ze al eerder op in 2007 met liederen van de nederlandse componiste Anna Cramer (begin 20e eeuw) en aria's uit de 4e symphonie van Gustav Mahler. Mogelijk kunnen we ook haar eerste CD tegemoet zien waarvoor plannen bestaan later dit jaar. Op mijn vraag waar ze het liefste over 5 jaar zou zijn, antwoordt ze dat ze tegen die tijd graag een vaste stek als soliste bij een groter operagezelschap (zoals Opera Zuid) zou hebben bemachtigd.

U kunt meer over Nathalie lezen op haar eigen website www.nathaliemees.nl waar onder meer uitgebreid verslag wordt gedaan van al haar activiteiten en waar ze zoal heeft opgetreden en waar ze zal optreden. We zullen het allemaal nauwlettend in de gaten houden en wat vaker op Hilversum 4 afstemmen om hopelijk spoedig ook van haar via de ether te horen.

opgetekend door Ludo Mees ■

MEZEN FEESTEN IN CANADA!

Op 11 augustus 2007 trouwden Philip A. J. Mees jr en Kyla Fischer in Canada. Zij wonen in Edmonton, iets ten oosten van de Rocky Mountains, een prachtig berggebied waar zij vaak avontuurlijke wandeltochten maken. Philip haalde vorig jaar de kroniek nadat hij de barre skirace in het hoge noorden van Canada had gewonnen.

Gelukkig hadden zij hun huwelijksdag midden in de zomer gepland, in een rustiek resort in de bergen, met meren en watervallen, schitterend om te wandelen en om een weekend lang samen te zijn met familie en vrienden die van heinde en verre gekomen waren voor het huwelijksfeest. De Mezen kwamen aangevlogen uit Engeland, Nederland, Los Angeles en Vancouver. Het hoogtepunt was natuurlijk de huwelijksceremonie op het grasveld, in de stralende zon die de overvloedige regen verdreven had. Het werd een 'hand fasting ceremony', waarbij de handen van bruid en bruidegom aan elkaar verbonden worden met telkens een nieuwe knoop, onder het antwoorden op steeds weer een nieuwe, heel mooi geformuleerde, vraag van de ambtenares, die het geheel prachtig vorm gaf. Zij had de ceremonie via Australische collega's leren kennen, maar oorspronkelijk was het de in Europa tot in de 17de eeuw onder het gewone volk gebruikelijke vorm (de teksten zijn te vinden op internet).

Naast het bruidspaar speelde de natuur ook een hoofdrol, hetzij door de overweldigende schoonheid, hetzij doordat een groot deel van de gasten actief is in natuurbescherming, duurzame energie, ecologie enz.

Michiel en ik hadden de kans gegrepen om verder door de Rocky Mountains te trekken, eerst een dag met mijn broer Philip en zijn vrouw uit Los Angeles en later maakten we met bruidegom Philips broer Alexander een paar mooie bergtochten.

Vervolgens reden we naar Vancouver waar we te gast waren bij Mienieke's dochter Adine Mees, haar man David van Seters en hun gezin. In Vancouver bleek

*Marten Jan, Lynn
en Ambrose
in hun bakeshop*

*David van Seters,
Alex Kutschera, Adine,
Monique, Mienieke, Anton*

een hele 'Mezenzwerm' te wonen, daar neergestreken in het begin van de jaren '50 en in de loop der jaren flink uitgebreid. Wegbereider was Peter, zoon van Walter, uit de Rotterdamse staak van Jacob; hij trouwde daar in 1958 met Mienieke van Hoogstraten. Later volgden zijn ouders, broer Walter en zusje Sylvia (zie haar In Memoriam in deze kroniek).

Mezenzwerm of niet, Nederlandse Mezen doen het verre Vancouver niet vaak aan, dus wij waren een bezichtiging waard. Adine was zo lief om alle familieleden uit te nodigen voor een borrel bij haar thuis en zo stonden we ineens gezellig te kwetteren in haar tuin, uitkijkend op de grote baai van Vancouver. Uit de eerste generatie waren daar Mienieke en Peter's neef Marc (Maurits) en zijn vrouw Twyla gekomen. Iedereen heeft nu een stamboom, dus je kunt ze opzoeken...

Zoals in de Rockies de natuur centraal stond, zo was hier de kunst opvallend. Tweede generatie Monique, Anton en hun neef Alexander Kutschera zijn allemaal kunstenaar of filmer, of allebei. Maar er zijn ook ondernemers: Adine heeft een eigen consultancy voor duurzaam ondernemen, haar man David een regionaal postorderbedrijf voor biologische producten. Mienieke heeft in alle soorten weeftechnieken lesgegeven en is nu vrijwilligster in een klein museum voor native art. Daarnaast zet zij zich in voor het behoud van de ook in Canada bedreigde bossen.

Onze reis bracht ons verder naar Vancouver Island, tot aan de indrukwekkende en woeste kust van de Pacific en op de terugweg, aan de westkust van het vasteland, bij de prachtige meren in Egmont, vonden we diep in de bossen en langs een afgelegen maar drukbezocht wandelpad een toegangshek waarachter op een boom een bordje MEES gespijkerd was. Dat was de bakeshop van Mienieke's zoon Marten Jan met zijn vrouw Lynn Timmermans en hun zoons die daar in de zomer voor de toeristen de heerlijkste biologische broden, koeken en taarten bakken. Marten zal zelf een stuk schrijven over zijn avonturen. Vroeger heeft hij al eens geschreven over zijn werk in een zalmkwekerij daar in de buurt.

Wij waren enthousiast over onze verre familieleden, over hoe de Nederlandse gezelligheid stand heeft gehouden door de jaren en hoe het besef van de Nederlandse familie-achterban levend is gebleven. Zelfs onstonden de spontane plannen om naar de familiedag van 25 mei te komen. Ik hoop dat dat doorgaat!

Madeline ter Horst-Mees ■

SYLVIA KUTSCHERA-MEES 18 APRIL 1937 - 1 DECEMBER 2006

Sylvia was de jongste van de 3 kinderen van Mauk en Molly Mees – van de Stadt. Zij werd geboren in Sidoardjo op Oost Java. Haar vader, Maurits Johan Mees was werkzaam op de Suikerfabriek Kremboeng.

Tijdens de Japanse bezetting werd de familie geïnterneerd, vader Mauk met de zoons Peter en Walter in één van de mannenkampen, Sylvia

en haar moeder brachten de oorlog door in een vrouwenkamp op West Java. Na de Japanse capitulatie vertrok het gezin naar Nederland.

In 1954 emigreerde Sylvia, of Pleuntje zoals zij genoemd werd, met haar ouders en broer Walter naar Canada, waar zij door broer Peter in Vancouver werden opgevangen. Sylvia bezocht de primary en daarna de secondary school, die zij vlot en met succes afliep.

Toen zij naar Whitehorse, in de Yukon vertrok en daar

verschillende baantjes had, ontmoette zij Hans Kutschera, uit Oostenrijk afkomstig, die zij later huwde. Zij kregen 4 kinderen, Tanya, Alexander, Hans en Ella, die allen hun jeugd in Whitehorse doorbrachten. Voor een beschrijving zie Meeskroniek no 24, juli 1975, een reisverslag van Philip A.J. Mees die hen daar opzocht.

Na een kort verblijf in Semmering, Oostenrijk, verhuisden Sylvia en Hans in 1978 met hun familie naar Annapolis Royal, Nova Scotia. Er kwamen kleinkinderen, Tanya was inmiddels getrouwd, Noah, Yarrow, Adrian and Nicole.

Sylvia ging op in haar gezin en genoot van haar wilde tuin die bij een groot, oud huis hoorde. Hans deed het goed met zijn inkoop-verkoop business en zij hadden een groot aantal vrienden en kennissen.

Naarmate Sylvia ouder werd vond zij het koude klimaat in Nova Scotia moeilijk te verdragen, ook had zij hartklachten. Verschillende malen was zij ernstig ziek.

Tenslotte is zij op 1 december 2006 thuis en omringd door haar familie vredig heengegaan.

Mieneke Mees-van Hoogstraten ■

AUX MILLE SAVEURS "CHEZ TONIA"

La Vraie Cuisine Thaïe à Bargemon

Veel mensen die bij ons in het restaurant komen eten vragen ons recepten van met name Thaise sauzen. Wij zijn altijd ietwat voorzichtig om recepten te geven, omdat je hier in het zuiden van Frankrijk niet alle ingrediënten kunt krijgen, waardoor de smaak van de saus niet goed in balans is. In Nederland kan je in de toko's alles krijgen dus geef ik jullie het recept van onze meest spectaculaire Thaise chilli-lime saus met daarna een aantal recepten, waar de saus in wordt gebruikt, zodat je de echte Thaise cuisine op tafel kunt zetten. Ik geef je drie verschillende mogelijkheden, maar er zijn er oneindig veel meer, zeker als dipsaus. Deze recepten zijn voor 4 personen.

Chilli-Lime Sauce

2 stengels citroengras
6 - 8 kaffir lime blaadjes (liefs vers)

Tonia en chef Rhapsiphorn

2 sjalotjes of 1 rode ui
1 flinke bos verse koriander
2 - 4 rode hete pepertjes
2 eetlepels limoensap
1 bosje verse munt (alleen blaadjes)
2 eetlepels thaise vissaus
6-8 tenen knoflook
1 eetlepels witte suiker
2 bosuitjes
2 eetlepels koud water
En voor de echte kenners 1 theelepeltje chili jam (nam prik pao)

Snijd citroengras, sjalotjes, pepertjes, muntblaadjes, bosuitjes en knoflook in zo dun mogelijke plakjes. (Je kunt de knoflook persen, maar de smaak is niet hetzelfde als van de fijngesneden plakjes) Haal de nerven uit de kaffir lime blaadjes, rol ze op als een sigaret en snijd ze in flinterdunne stripjes. Snijd van van de koriander alleen de steeltjes fijn en bewaar de blaadjes voor later.

Meng limoensap, vissaus, suiker en water bij elkaar en roer tot de suiker opgelost is. Doe alle fijngesneden kruiden erbij en laat de saus tot gebruik in de ijskast staan zodat alle smaken kunnen intrekken. Proef de saus, deze moet heet, zoet-zuur en ziltig zijn.

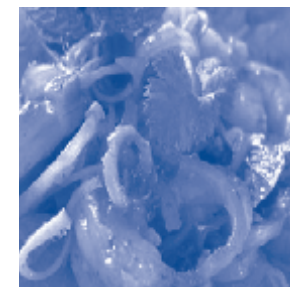
Plaa Goong (prawn salad)

Dit is een schitterende gamba salade met prachtige kleuren. De hete peper, de koele mint en limoen en de knapperige gamba's zijn een verrukkelijke combinatie. In Thailand worden de gamba's op de BBQ gegrilled, maar wij pocheren ze altijd in zout water. De gamba's kunnen koud, lauw of op kamertemperatuur gegeten worden.

500 gr rauwe grote garnalen
Sla bladeren - korianderblaadjes - taugé
1 recept chilli-lime sauce.

Pel de garnalen en maak ze schoon. Snijd de rug in de lengte in (butterfly) Was ze in koud water met een flinke schep zeezout.

Afspoelen en in circa 1 minuut in zout kokend water pocheren tot ze roze zijn. Doe een paar flinke scheppen chilli-lime saus erover. Neem een blaadje sla, leg er een garnaal op en een lepeltje saus. Garneer met een paar blaadjes koriander en wat taugé, maak er een pakketje van en eet met je handen.

Yum Neua (Thai beef salad)

500 gr mooie malse biefstuk
2 eetlepels Thaise lichte soja saus
2 eetlepels geroosterde rijstpoeder (toko)
200 gr kers tomaatjes - 1/2 komkommer - 1 rode ui
handje ruccola - taugé
1 recept chilli-lime sauce
Eventueel wat fijngehakte pinda's, korianderblaadjes
sesamololie

Marineer de biefstuk een half uurtje in de soja saus en BBQ, gril of bak het vlees in een praktisch droge koekenpan - rare tot medium rare. Haal het vlees uit de pan en laat het minstens 10 minuten rusten, alvorens het in plakken te snijden. Doe het vlees met alle sappen in een kom en voeg de rijstpoeder toe.

Snijd de tomaatjes doormidden, de komkommer in plakjes en de ui in ringen en voeg ze aan het vlees toe - Doe de ruccola en de taugé erbij en vlak voor het serveren de chilli-lime saus.

Meng alles goed door elkaar, strooi er wat fijngehakte pinda's, korianderblaadjes en een paar druppels sesamololie over en dien direct op met warme witte (Thaise) rijst.

Plaa Sah-Mohn Pao (gegrilde gemarineerde zalm)

600 gr zalmfilet zonder vel - 1 recept chilli-lime sauce
Marinade:

4 grote knoflooktenen
3 eetlepels fijngesneden koriandersteeltjes
2 eetlepels Thaise vissaus
2 eetlepels Thaise soja sauce
1/2 theelepel zout, 1/2 theelepel suiker,
1/2 theelepel witte peper
2 eetlepels olie

Pureer alle ingrediënten voor de marinade in een keukenmachine tot een dikke pasta en marineer de zalm hier minstens 30 minuten in. Gril of BBQ de zalm en zorg dat de vis van binnen half gaar blijft. Serveer de saus er apart bij met een flinke kom warme Thaise witte rijst.

Bon Appétit tout le monde et à bientôt
Chez Tonia - Aux Mille Saveurs
83830 Bargemon
04 94 39 20 01
toniamees@wanadoo.fr ■

HET ONTSTAAN VAN DE NAAM DORHOUT MEES

Er is mij in het verleden herhaaldelijk gevraagd waar de naam Dorhout Mees vandaan komt. Ook is mij gebleken dat er wel eens een eigen interpretatie gegeven wordt als die vraag wordt gesteld, die niet helemaal juist is.

Als je er over nadenkt wat dan wel juist is, omdat je terwille van het vermijden van misverstanden er een stukje over wilt schrijven in de familie-kroniek, dan verdient dat extra aandacht.

Die extra aandacht werd bij mij enige jaren geleden gewekt, toen ik correspondentie van mijn inmiddels overleden neef Hans van Kinschot ontving, waarbij fotocopie was gevoegd van een brief van Peter Dorhout, een oud-collega en vriend van hem. Het ging zijdelings over bovenstaand onderwerp, maar het antwoord van Hans aan Peter, waarvan ik eveneens copie ontving, bevatte interessante informatie over het ontstaan van de naam Dorhout Mees die nieuw voor mij was. Naar aanleiding van deze informatie en na raadpleging van de Genealogie van het Geslacht Mees en enige gesprekken met Guus Dorhout uit Grou, een broer van genoemde Peter en zeer geïnteresseerd in de genealogie van het geslacht Dorhout, heb ik onderstaand artikeltje geschreven, dat de instemming van de familie Dorhout heeft.

Ds. Petrus Mees (G 8-2) trouwde op 29 April 1819 te Leeuwarden met Neltje Dorhout, dochter van ds. Ambrosius Dorhout en Margaretha Jacoba van Bolhuis. Zij kregen zes kinderen. Hun zesde kind, dat op 30 December 1830 te Garmerwolde werd geboren, kreeg de voornamen Bernardus Dorhout (G 9-8).

EEN FOTO VAN MAI MIYASAKA?

Al vele jaren proberen Rudolf en Allard Mees licht in de duisternis omtrent de Japanse afstamming van hun tak te brengen. Hierover werd al in vroegere Kronieken bericht en de voorlopige resultaten zijn in een boekwerk gepubliceerd (Mees/Mees 2006).

Het onderzoek bracht aan het licht, dat er twee Japanse overgrootmoeders zijn geweest. Daarmee is na bijna 100 jaar helderheid gekomen in een afstammingskwesie, die al in 1925 met de de lapidaire indicatie “heeft bij Japansche vrouw 2 natuurlijke erkende kinderen” (Polvliet 1925, 138)

De familie Mees voegde wel meer een bestaande achternaam als voornaam toe. Denk hierbij aan de namen Tjaarda en Alting. Het was een Gronings gebruik in die tijd.

Tot 1868 was Bernardus' officiële achternaam Mees. In dat jaar voegde hij zijn voornaam Dorhout hieraan toe en noemde zich als eerste Dorhout Mees. Deze naamstoevoeging werd officieel vastgelegd bij K.B. van 18 April 1868, nr. 61.

Op 9 September 1857 trouwde Bernardus te Appingedam met Jonkvrouwe Josina Margaretha Lewe van Aduard, waaruit de familie Dorhout Mees is voortgekomen. Zij kregen zeven zonen en twee dochters. Eén van de zonen was Johannes Quintinus, de oprichter van de Dorhout Mees Stichting.

Er wordt wel eens beweerd, dat de naam Dorhout Mees is aangenomen om te voorkomen, dat anders de naam Dorhout zou uitsterven, maar dat is onjuist. Er waren in 1868 voldoende mannelijke nazaten van de familie Dorhout.

Bernardus studeerde rechten te Groningen en promoveerde in 1853 op een proefschrift over de rechtskracht van het beding tussen schuldenaar en hypotheekhouder. In 1861 werd hij benoemd tot procureur bij de Arrondissements Rechtbank en het Provinciaal Gerechtshof te Utrecht, in 1872 tot kantonrechter-plaatsvervanger te Groningen en in 1877 tot rechter bij de Arrondissements Rechtbank in die stad.

Hans (J. Æ. A.) Dorhout Mees (G 12-8) ■

geheel in de toenmalige traditie verdoezeld werd. Van de eerste levensgezellin van Rudolf Adriaan Mees in Yokohama was de naam al langer bekend: Okino. Zij leefde vermoedelijk tussen 1867 en 1869 met hem samen in Yokohama en Yedo (de oude naam van Tokio). Okino baarde hem een zoon in 1868: Rudolf. In die tijd mochten levensgezinnen nog niet officieel met hun man mee verhuizen, als de man in een andere plaats ging wonen. Rudolf Adriaan werkte in 1869 in Yedo en in 1870 in Niigata. In Niigata leefde hij volgens de bronnen (Weber 1973, 245) kennelijk al zonder vrouw. De

breuk tussen Rudolf Adriaan en Okino werd nog eens versterkt door zijn langdurig oponthoud in Nederland rond 1871. Van Okino is een foto bij de nakomelingen bekend die in de familie werd doorgegeven.

Van de tweede levensgezellin is pas sinds kort de naam bekend: Mai Miyasaka. Zij leefde vanaf 1872 na Rudolf Adriaans terugkeer uit Nederland in Japan met hem samen. Zij kregen samen in 1874 een zoon en noemden hem Yasutaro (=eerstgeborene). In de familietraditie werd deze naam ingekort tot Yastarro of eenvoudigweg John. Bij het ordenen van het archief van Philip Mees stuitte zijn dochter Madeline Ter Horst-Mees onlangs op een oude fotokopie van een foto van een Japanse vrouw (foto). Op de achterzijde staat het stempel van de fotograaf: Dubois en Meajeau uit Parijs. Welwillende hulp van de fotospecialist François Boisjoly uit Parijs bracht aan het licht, dat deze foto rond 1875/1876 ontstaan zou moeten zijn. Dit maakt het aannemelijk, dat we hier een unieke opname van Mai Miyasaka gevonden hebben. Maar echt zeker weten we het niet.

Deze “carte de visite” is kennelijk in Parijs ontstaan toen Rudolf Adriaan zijn 8-jarige oudste zoon (Rudolf, uit de verbintenis met Okino) in de late nazomer van 1876 naar pleegouders in Holland bracht. Kennelijk heeft Mai Miyasaka hem op die reis begeleid, die toen nog vaak vanuit Japan per schip via het Suez-kanaal en Marseille ging en daarna per trein via Parijs naar Nederland werd voortgezet. Gezien het feit dat Yastarros moeder Mai Miyasaka deze inspannende reis meegemaakt heeft, is het niet onwaarschijnlijk dat ook de 2-jarige Yastarro bij het reisgezelschap hoorde.

We weten helaas niet hoe deze zeker in die tijd exotische familieconstellatie in de Nederlandse familie waargenomen werd. In Nederland werd het bestaan van buitenechtelijke kinderen met inheemse vrouwen in Nederlands-Indië (zogenoemde Njaj) weliswaar niet zo verdoezeld als in Engeland, maar maatschappelijk geaccepteerd was het zeer zeker nog niet. Nederlandse vaders erkenden echter meestal hun kinderen en zorgden ook financieel goed voor ze. Rudolf Adriaan paste in deze traditie.

De grote vraag is nu, waar het origineel van deze slechte kopie van de foto van Mai Miyasaka is, c.q. van wie Philip Mees indertijd het origineel had geleend. We weten dat op initiatief van Philip Mees in de 70er jaren eerste contacten met de Yastarro-nakomelingen gelegd werden. In die tijd leende Philip Mees onder meer fotos uit van Amy Mees-

Middelaer. Enkele portretten uit die verzameling gebruikte hij voor de genealogie in de Kroniek, maar andere liet hij terzijde en die landden in een mapje. Kennelijk had Philip Mees geen tijd om een reproductie van de foto met – vermoedelijk – Mai Miyasaka te maken: we hebben alléén deze middelmatige fotokopie.

Het lag dus voor de hand om met de dochter van Amy contact op te nemen. Rudolf en Allard reisden daartoe op 8 November 2007 in de Normandische cider en ontmoetten daar Ariënné. Zij wachtte al op ons met Normandische cider en haar fotoboek. Op bijgaande foto is te zien, dat de Normandische cider niet eens nodig was om een mooie sfeer te verkrijgen.

Het bezoek heeft ons één ding geleerd: Philip moet ook nog een andere bron in de Yastarro-tak hebben gevonden, om aan fotos to komen. Philip heeft indertijd meer fotos verzameld dan Ariënné in haar album heeft. Ook in zijn notities komen enkele

Allard en Rudolph Mees op bezoek bij Ariënné Courvoisier

gegevens voor, die weder Amy noch Ariënné hebben geweten.

Het blijft dus een raadsel, van wie Philip indertijd nog meer fotos uit de Yastarro-tak heeft geleend. Kan iemand dit raadsel rondom de foto van (waarschijnlijk) Mai Miyasaka nog oplossen?

Allard Mees:

Am Wäldchen 11a, Klein-Winternheim, Duitsland (allardmees@hotmail.com)

Rudolf Mees:

P.v. Wioldrechtlaan 22, 3701 EV Zeist

Bronnen:

A.W. Mees / R.S.H. Mees,

Japanese Women and Foreigners. The Japanese Roots of the Dutch Family Mees (Norderstedt 2006; ISBN 9-8334-4478-9).

C.J. Polvliet, *Genealogie van het geslacht Mees* (Rotterdam 1925).

A.R. Weber, *Kontorrock und Konsulatsmütze* (Tokyo 1973 (1981) ■

TUINDORP VREEWIJK – HET BEHOUDEN WAARD !!!

Vreewijk met bewoners in 1966

De familie Mees behoorde tot een selecte groep Rotterdamse families die in het begin van de 20e eeuw aan de bakermat stonden van Tuindorp Vreewijk in Rotterdam. Inmiddels pakken zich donkere wolken samen boven deze groene enclave aan de Maas. Joost Mees zoekt Ria Schuiling op die als bewoonster van het Tuindorp midden in het strijdgewoel staat ter behoud van het dorp. Zij woont sinds 2000 aan het Maarland in Vreewijk. Hier is haar verhaal. Over actievoeren tot behoud van iets moois en tegen de duistere krachten van de stadsvernieuwing.

In een documentaire op TV Rijnmond werd K.P. van der Mandele onlangs genoemd: 'wellicht de grootste Rotterdammer van de vorige eeuw.' Hij was degene die als eerste op het idee kwam om voor goede woonomstandigheden voor de arbeiders te zorgen. Tot die tijd was daar nauwelijks maatschappelijke aandacht voor. Van der Mandele wist andere notabelen voor zijn ideeën te interesseren, en op 8 juni 1916 richtte de N.V. 'Eerste Rotterdamsche Tuindorp' (ERT) de N.V. Maatschappij voor Volkshuisvesting 'Vreewijk' op.

Voor het ontwerp van het stratenplan werd de bekende architect H.P. Berlage uitgenodigd en voor de woningbouw de bureaus Granpré Molière, Kok en Verhagen en van De Roos en Overeijnder. Er was een belangrijke plaats ingeruimd voor het groen en daarvoor werd architect P.J. Verhagen aange-

trokken. Het groen had niet alleen de functie van verfraaiing van de wijk, maar - zoals Granpré Molière het verwoordde - het had vooral de functie van "de armoe met het dekkleed der natuur te bemantelen." Het realiseren van de woningen zelf had ook een onderliggende reden: gezonde en gelukkige werknemers werken harder en zijn meer gemotiveerd.

In de Karnemelksepolder werd als eerste De Vlieger (tegenwoordig genoemd 'de eerste 1.000' woningen) gerealiseerd en in de jaren erna werd de wijk uitgebreid tot de huidige ruim 7.000 woningen van Vreewijk, die voor 95% in eigendom zijn van corporatie Com.wonen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog is de bebouwing gespaard gebleven, maar veel bomen zijn opgestookt in kachels van bewoners. Na de oorlog is dat hersteld door het aanplanten van nieuw groen. Dat werd ook gedaan toen het groen later door de stadsvernieuwing schade opliep.

De laatste decennia ging steeds meer de vraag spelen: hoe moet het in de toekomst met Vreewijk? Voldoen de woningen nog wel aan de eisen van de moderne tijd? Begin 2006 kregen de bewoners van 'de oudste 1.000 woningen een brief waarin stond dat na tien jaar begonnen zou worden met gefaseerde sloop van z'n 150 woningen per jaar.

De mededeling op 19 juni 2006 aan de bewoners van 85 woningen aan Bree, Maarland, Klaphek en Langegeer dat zij op korte termijn hun woning moesten verlaten omdat ter plaatse 4- of 5-hoog gelijkvloerse seniorenhuisvesting gerealiseerd gaat worden, sloeg in als een bom. Na de eerste 85 woningen zouden de aanliggende 215 woningen aan de beurt zijn, en uiteindelijk zouden bijna 1.400 woningen gesloopt moeten worden om plaats te maken voor nieuwbouw.

In de Stadsvisie 2030 van Rotterdam is te lezen dat gestreefd wordt om in oude wijken beter gesitueerden aan te trekken, en daarvoor moet veel nieuwbouw worden gepleegd. Dat betekent dat er mensen in Vreewijk komen die geen binding hebben met de wijk, waardoor de kostbare sociale cohesie verloren gaat.

Kort na die bewuste 19e juni formeerde zich een groep bewoners die niet van plan waren dit te laten gebeuren, het 'Actiecomité tegen sloop van onze 85 woningen.' Corporatie Com.wonen koos er vanaf het begin voor om niet met de actiegroep in overleg te gaan, maar alleen gesprekken te voeren met individuele bewoners (uitverhuisgesprekken). Toen in augustus van dat jaar de enquête onder de bewoners - die aangaf dat 94% tegen sloop was - door de wijkmanager van de corporatie in ontvangst werd genomen, maar zij vervolgens weigerde om in gesprek te gaan, werd het woonpunt van Com.wonen door het actiecomité en een groep aanhangers bezet. Uiteindelijk werd door bemiddeling van de politie een afspraak voor een gesprek gemaakt.

Sindsdien is het actiecomité op alle mogelijke fronten tegelijk bezig geweest om de plannen die de corporatie met Vreewijk heeft van tafel te krijgen. In het begin was de toon vaak fel. Toen duidelijk werd dat het een langdurige kwestie ging worden en van verschillende kanten het advies kwam om vooral zakelijk te blijven en niet de emoties de overhand te laten krijgen, is het actiecomité zich in allerlei ter zake doende kwesties gaan verdiepen en wist daar gaandeweg met de nodige luchtigheid en humor mee om te gaan.

Op 8 september, Open Monumentendag, vond in

Protest anno 2007, rechtsonder Ria Schuiling

Het Witte Paard aan de Groenezoom in Vreewijk de 'Nazatendag' plaats. Het was het actiecomité gelukt

rustiek wonen in het groen

om in contact te komen met nazaten en familieleden van zeven van de notabelen die destijds Tuindorp Vreewijk tot stand hebben gebracht, te weten de families Mees, Van der Mandele, Berlage, Granpré Molière, Van Ravesteyn, Schadee en Dutilh.

Zo is er ook een lang telefoongesprek geweest met de heer Peter Mees, die blij verrast en diep onder de indruk was van de inzet van het actiecomité. Hij wilde ook heel graag helpen - "Hebben jullie al een advocaat? Hebben jullie geld nodig?" - en hij wilde kennis maken met mensen van het actiecomité. Helaas is het daar niet van gekomen. De heer Mees overleed een paar weken voor de bijeenkomst. Namens de familie Mees was op 8 september de heer Joost Mees aanwezig.

De 'nazaten' hebben op 8 september een gezamenlijke brief ondertekend die aan bestuurders, politiek en andere belanghebbenden is gestuurd en waarin een pleidooi werd gehouden voor behoud van Tuindorp Vreewijk.

Ook aanwezig die middag waren vertegenwoordigers van organisaties die het streven van het actiegroep ondersteunen, te weten het Cuypersgenootschap, de Bond Heemschut, Historisch Genootschap Roterodamum, het R.A.C.M., Bureau Monumenten van de dS+V, en architectuur-historicus Vincent van Rossem en columnist/publicist Jan Oudenaarden.

Ondanks bezwaar hiertegen van het actiecomité heeft de Stuurgroep Vreewijk deze bijeenkomst gebruikt om de concept-wijkvisie Vreewijk te presenteren. Hoewel niet gebruikelijk, is deze concept-wijkvisie gemaakt door de deelgemeente en de corporatie samen, en zou tot stand zijn gekomen na intensief overleg met bewoners. In werkelijkheid

is in een periode van ongeveer 10 jaar een aantal keren overleg geweest met kleine clubjes bewoners, die over het algemeen achteraf hebben aangegeven dat van hun inbreng niets terug was te vinden in de besluitvorming. Het is dan ook begrijpelijk dat bewoners op den duur niet meer warm liepen voor deze vorm van ‘participatie’. Ook gegevens uit een rapport van een onderzoeksbureau dat voortijdig naar huis is gestuurd, is in de concept-wijkvisie terug te vinden. Het zogenaamde ‘Groene boekje,’ tien jaar geleden opgesteld door bureau Rijndorp BV en De Nijl architecten en na het verschijnen naar de prullenbak verwezen, wordt nu door de corporatie als adagium gebruikt om te plannen te presenteren.

Omdat de deelgemeente twijfelt aan de door de corporatie als reden voor sloop genoemde slechte kwaliteit van de woningen (onderbouwd door een rapport van een door de corporatie ingehuurd – maar niet gekwalificeerd – bureau) heeft de deelgemeente een onderzoek van TNO aangevraagd. Dit onderzoek is op het moment gaande.

Het is jammer dat het aan historisch besef lijkt te ontbreken en de corporatie er naar streeft om ‘de troep’ (woorden van een stafmedewerker van Com.wonen) te slopen. Daarnaast is het vast beleid - zowel landelijk als gemeentelijk – om sociale woningbouw te beperken ten behoeve van woningen voor beter gesitueerden. Om dit te kunnen realiseren is – tot ieders verbazing – Vreewijk op de inmiddels beruchte ‘lijst van 40’ van minister Vogelaar terecht gekomen. Onder andere de Nederlandse Vereniging van Makelaars stelt dat Vreewijk niet op die lijst thuishoort, maar op grond van gegevens van de gemeente Rotterdam staat de kwaliteit van de woningen van heel Vreewijk – dus óók de al gerealiseerde nieuwbouw – bij VROM te boek als ‘slechtst scorend in heel Nederland. Tijdens een onderhoud met Wouter Bos in oktober heeft het actiecomité gesteld: “Als Vreewijk een aandachtswijk is, dan gaat het goed met Nederland! En houd alstublieft de voor Vreewijk gereserveerde 4,7 miljoen euro in uw zak, als die alleen maar gebruikt gaat worden om de wijk te slopen.”

Behalve het unieke karakter van de wijk is ook de situatie uniek. Een corporatie die zo hardnekkig weigerachtig is om naar de bewoners te luisteren is uniek. Uniek is ook de vasthoudendheid van het actiecomité en de groeiende groep vrijwilligers die zich inzetten om deze prachtige wijk te behouden voor de mensen die er wonen. Tuindorp Vreewijk is het behouden waard. ■

MEZEN IN HET NIEUWS

"Er wordt veel vaardigheid vereist"

Klimmen: lekker goedkoop naar het buitenland

Zelf zat Valentijn Mees, voorzitter van de Utrechtse Studenten Alpen Club (USAC), vorig jaar negentig dagen in het buitenland. Klimmen kun je in allerlei varianten, waarvoor de studenten graag tripjes naar het buitenland organiseren. "Bergen heb je natuurlijk niet in Nederland. De sport is leuk en niet duur, want het klimmen zelf kost niks."

Alleen voor een goede uitrusting – niet geheel onbelangrijk – moet worden betaald.

"Zeker als je de bergen in gaat, brengt het klimmen wel gevaren met zich mee. Het is een sport met veel risico's, dus er wordt veel vaardigheid van de klimmers vereist."

In Utrecht heeft de vereniging haar thuisbasis aan de Vlampijpstraat, waar in een sporthal twee keer in de week wordt getraind. Mees: "En door een nauwe samenwerking met de NKVB, de bond voor bergbeklimmers, worden bij ons buiten het klimmen ook mensen opgeleid om instructeur te worden. Er worden bij ons diverse cursussen en opleidingen gegeven binnen de vereniging." Daardoor zijn er ook nog enkele alumni, afgestudeerde studenten, lid van de club. Die zijn in de loop der jaren erkend instructeur geworden en kunnen bijdragen aan goede begeleiding van de jonge klimmers.

Bekend zijn ongetwijfeld de muren, waarop met gekleurde blokken klimroutes worden gemaakt. "Ook daar zijn mensen mee bezig, om die op verschillende manieren aan te leggen." Hoe, dat hangt af van het niveau. "Zeg voor het gemak maar: goed, beter, best. En in het klimmen zijn ook veel varianten, waarvoor ook weer andere routes worden gemaakt. Zo zijn er disciplines waarin de klimmer in een bepaalde tijd zo hoog mogelijk moet komen en ook één waarin een bepaalde route zo snel mogelijk moet worden afgelegd. Voor het laatstgenoemde onderdeel wordt dan weer een makkelijker traject aangelegd. Bij de binnenwedstrijden zijn er in elk geval geen vallende stenen, een gevaar dat zich in de bergen geregeld voordoet.

Klimmen is overigens een individuele sport. "Vaak heb je twee kwalificatieronden. En de beste vijf daaruit komen dan in de finale terecht," legt Mees uit. "De kick is natuurlijk om de top te bereiken, maar eigenlijk ben je dan pas op de helft. Weer veilig beneden zijn is pas echt genieten," vindt Mees, die in de sport zowel fysieke als mentale uitdagingen

ziet. "Als je goed op kracht hebt getraind, vergt het een hoop uithoudingsvermogen om in moeilijke situaties een tijd te blijven hangen."

Bij de USAC zitten enkel studenten, maar dat zijn de meest uiteenlopende karakters. "Wel is het opvallend dat we veel geologiestudenten binnen de vereniging hebben. Dat komt door hun interesse voor gesteenten. En ook komen er jaarlijks mensen bij de club die nooit eerder in hun leven hebben geklommen." En voor iedereen is er wel een klimvariant. Zo is het alpinisme (hoge bergen) populair, waarbij de studenten met groepen op pad 'moeten' naar het buitenland. En is er nog onder meer tourski (waarbij je weer terug naar beneden glijdt), ijsklimmen en rotsklimmen. "We klimmen eigenlijk overal in, maar toch wel het meest in muren. En we organiseren daarnaast veel weekendjes."

De USAC bestaat op vijftien november tachtig jaar, waardoor de club tot de oudere in Nederland behoort. "We zullen dat niet onopgemerkt voorbij laten gaan en flink uitpakken tegen die tijd," belooft

Mees. Bijzonder aan de USAC is nog dat het merendeel van de pakweg 350 leden vrouw is. Mees: "Dat is eh... erg gezellig."

Aan een lidmaatschap bij de USAC gaat een aanmeldingsprocedure vooraf. Elk jaar kunnen studenten zich inschrijven tijdens de UIT-dagen, waarna via loting wordt bepaald welke zeventig mensen worden toegelaten tot de Utrechtse vereniging. Mees: "Dus ze moeten tegen die tijd onze website in de gaten houden." Ook om eens te kijken, is het raadzaam om internet even te raadplegen voor wedstrijddata. Het internetadres van de USAC is: www.usac.climbing.nl. Dat er elk jaar maar op één moment nieuwe leden worden aangenomen, heeft nog een reden. "Omdat er in de sport veel dingen kunnen gebeuren, is het belangrijk dat mensen vertrouwd zijn met elkaar. Dat draagt bij aan de veiligheid tijdens de sport."

(bijdrage van Oscar van der Horst in het Utrechtse dagblad Ons Utrecht) ■

FINANCIEEL OVERICHT 2007 S.G.M.

Inkomsten		
Rente		€ 957,00
Contributies		€ 9.367,97
Spaarpot 2008		€ -
Diverse		€ -
		€ 10.324,97
Uitgaven		
Kroniek		€ 1.875,54
Voordelig Saldo		€ 8.449,43
		€ 10.324,97
Samenvatting		
Saldo Mees Pierson	Per 1.1.2007	€ 3.747,64
Saldo Postbank	Per 1.1.2007	€ 4.698,50
Saldo Roparco I	Per 1.1.2007	€ 18.710,93
Saldo Roparco II	Per 1.1.2007	€ 17.420,50
Saldo per 1.1.2007		€ 44.577,57
Inkomsten 2007		€ 10.324,97
Uitgaven 2007		€ 1.875,54
Saldo per 31.12.2007		€ 53.027,00
Saldo Mees Pierson	Per 31.12.2007	€ 10.090,28
Saldo Postbank	Per 31.12.2007	€ 5.853,50
Saldo Roparco I	Per 31.12.2007	€ 19.203,82
Saldo Roparco II	Per 31.12.2007	€ 17.879,40
Saldo per 31.12.2007		€ 53.027,00
Waardering familie-artikelen		
Waarde voorraad per 1.1.2007		€ 1.047,78
Toename in 2007		€ -
Afname in 2007		€ -
Waarde voorraad 31.12.2007		€ 1.047,78

